

Я втіхи прагнув, божого натхнення...

Юрій Буряківець

Я втіхи прагнув, божого натхнення,
До всього чуйним став серед невдач.
Змінив я дні святкові на буденні,
Вслухаючись у серця тихий плач.
Воно молилося одній святині,
Де самотина у пісках жила.
Я був ченцем забутим у пустині,
В молитвах не шукаючи тепла.
Прийдешні роки втрати не замінять,
Цікавого не сповістять мені.
Я по землі проходжу у терпінні,
З усіх проваль поблискують вогні,
Підводяться, шумлять ліси в долинах,
Я спів душі вітрам передаю.
Докинуть листом у мою хатину,
Коли заслабну у чужім краю.
І защебечуть ластівки привітно,
Весною на світанку прилетять,
Дивуючись, чому вікно забито,
І осипається не в пору сад.

1948